

Robert Thorogood

Een vreemde zaak

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

1

Na alle opwinding van de vorige zomer keerde mevrouw Judith Potts 's winters terug naar een rustiger leven van alledag. Ze stond laat op, keek een beetje televisie, speelde een spelletje klokpatience, maakte een wandelingetje als ze daar zin in had – wat eerlijk gezegd niet zo vaak was – en wijdde zich dagelijks aan de cryptogrammen die ze voor de kranten bedacht.

Toen in de hoofdstraat de kerstverlichting werd opgehangen liet ze net als voorgaande jaren de feestelijkheden aan zich voorbijgaan. Niet dat ze iets tegen Kerstmis had. Verre van dat. Ze had alleen het gevoel dat het voor andere mensen was, vooral voor ouders met jonge kinderen en families die er koste wat kost een vrolijk feest van wilden maken.

Maar terwijl Kerstmis min of meer corvee was en de tijd tussen kerst en Nieuwjaar een verbijsterende week lang simpelweg niet bestond, wist Judith dat januari van haar was. Het was bijna haar lievelingsmaand. In januari vroeg niemand haar om ook maar iets te doen. Of om ergens naartoe te gaan. Ze kon zich weer helemaal opladen en de inventaris opmaken.

En in de rivier zwemmen, uiteraard.

Het mocht dan winter zijn, maar dat weerhield Judith er niet van om bijna dagelijks een duik in de Theems te nemen. In deze tijd van het jaar hield ze het niet heel lang vol, maar ze liet nooit de kans voorbijgaan om zich één te voelen met de natuur, om dan de rest van de dag te genieten van het tintelende gevoel op haar huid. Ze zwom vooral graag als ze een probleem moest ontrafelen, de reden waarom ze juist deze januariochtend in de Theems lag. Ze probeerde namelijk een mysterie op te lossen.

Het was die ochtend begonnen, toen ze de *Marlow Free*

Press van die week ter hand had genomen. Omdat het jaar nog maar net was begonnen, stond er zo mogelijk nog minder nieuws in de krant dan anders – het hoofdartikel bracht het schokkende bericht dat er een plaatselijke brievenbus werd opgeheven – maar waar Judith het meest naar uitkeek was het cryptogram. Meestal had ze dat in een mum van tijd opgelost, maar ze genoot vooral van de heldere omschrijvingen. En dat was die ochtend niet anders. Maar toch, toen ze klaar was en naar de voltooide puzzel keek, had ze het gevoel dat er iets gekks was aan de ingevulde antwoorden. Ergens wist ze dat er iets mee was, maar ze kon er niet de vinger op leggen. Judith had een hekel aan losse eindjes. Zij vond dat alle puzzels opgelost moesten worden, dus had ze besloten om daar tijdens haar ochtendlijke duik eens goed over na te denken.

En doordat ze vooral aan het cryptogram dacht en niet op haar omgeving lette, kreeg ze het onverhoeds aan de stok met een zwaan.

Dat was volkomen onverwacht, zoals ze later die dag aan haar twee vriendinnen Becks en Suzie vertelde. Voor zover zij wist lag het niet eens aan haar. Het kwam door een midden in de rivier op zijn kop drijvende dode eend, alleen leek die in eerste instantie helemaal niet op een eend. Zij dacht dat ze op een paar oranje twijgen af zwom. Maar toen Judith dichterbij kwam, had ze uiteindelijk het witte lijf gezien, de hals en kop van de eend waren onder water en Judith was in paniek naar de rivieroever geplonsd.

En daar was ze per ongeluk tussen een moederzwaan en haar jongen door gezwommen. Het was januari, dus de zwanenjongen waren bijna volwassen, maar hun moeder blies zich evengoed op, begon te sissen en sloeg haar vleugels uit, waarvan de spanwijdte breder was dan Judith lang was. Even vroeg Judith zich af of ze de zwaan naar de keel kon vliegen om het beest uit te schakelen. Maar ze wist, zoals bijna iedereen die in het Verenigd Koninkrijk is opgegroeid, dat een zwaan ‘je arm kon breken’, en om nou als poedelnaakte

vrouw van achtenzeventig met een zwaan een potje te gaan worstelen, dat zou wel wat ongepast zijn, toch?

Want dat was het andere probleem. Als Judith vanuit haar botenhuis in haar tuin het water in ging, liet ze onveranderlijk haar badpak thuis. Dat deed ze altijd. Stel je voor. Dat waren kleffe, benauwde dingen die aan je lichaam plakten en het vrije gevoel van het zwemmen bedierven.

De zwaan haalde met een angstaanjagend sissende kop naar haar uit en Judith beseftte dat ze als de bliksem het water uit moest zien te komen. Ze wist tenminste wel dat ze in een bocht van de rivier was waar nooit veel mensen bleven staan.

Alleen kwam het ongelukkig uit dat Ian Barnes, juist omdat het zo'n afgelegen plek was, daar zulke mooie herinneringen aan had. Ian was in Marlow opgegroeid, maar was een paar jaar geleden verhuisd. Hij had echter zijn vrouw Mandie en hun beide jonge kinderen mee teruggenomen om hun wat lievelingsplekjes uit zijn jeugd te laten zien, waaronder dit prachtig stekje op de rivier waar hij vele mooie uren had doorgebracht met vogels spotten.

En net toen Ian de precieze boomstronk aanwees waar hij ooit niet één, maar twee ijsvogels had gezien, klom er pal voor zijn neus – en voor die van zijn gezin – een naakte vrouw van achtenzeventig uit de rivier. Ze rende een paar passen over de zandbank – met een wonderbaarlijk sidderend lichaam – voordat ze theatraal salueerde en met opgetrokken benen als een bommetje de rivier weer in sprong,

Toen Judith weer bovenkwam, riep ze stralend: 'Ha!' Ze had zich natuurlijk geen raad geweten toen ze merkte dat ze in haar nakie zo dicht in de buurt van andere mensen was gekomen, maar ze had besloten om in stijl te blijven, naar het gezin te zwaaien en de rivier weer in te springen zodat ze écht iets hadden om over te praten. Het was haar cadeautje aan hen.

Met een brede grijns liet ze zich op de rivier stroomafwaarts voeren, alle gedachten aan het *Marlow Free Press*–

cryptogram allang vergeten. Zoals het arme gezin naar haar had gekeken! Nog maandenlang zou hun vriendelijk afgrijzen op haar lachspieren werken.

Maar door dat incident met de dode eend en de springlevende zwaan zocht Judith veel eerder dan anders haar bottenhuis aan de rand van haar tuin weer op. Dat betekende dat ze toen ze haar grijze wollen cape had omgeslagen en naar haar Arts-and-Crafts-villa terug roetsjte, net op tijd was om te horen dat de telefoon ging. Ze nam op en een norske mannenstem vroeg of zij mevrouw Judith Potts was.

‘Inderdaad,’ zei ze.

‘U spreekt met Sir Peter Bailey,’ zei de man met een stem alsof hij zijn manschappen opdroeg zich met man en macht in de strijd te werpen. ‘We hebben elkaar nooit ontmoet, maar ik wil u graag een gunst vragen. Ik ga morgen namelijk trouwen.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Judith, terwijl ze zag dat het vuur in de haard nog steeds smeulde. Ze had kippenvel en kreeg koude voeten op het parket, dus ging ze in haar favoriete oortjesfauteuil zitten om zich aan de gloeiende sintels te verwarmen.

‘Het gaat om het volgende: om dat te vieren, geef ik vanmiddag een borrel. Ik wil graag dat u ook komt.’

Judith begreep er niets van. Sir Peter stond aan het hoofd van een van de meest vooraanstaande families in Marlow, vanwaar deze plotselinge uitnodiging?

‘Niets formeels, hoor,’ vervolgde hij. ‘Twee- of driedelig kostuum, cocktailjurkje, zoiets. Eerlijk gezegd gewoon een paar drankjes. Vanaf twee uur, halfdrie. En kleedt u warm aan. Er zijn opklaringen voorspeld, maar het is evengoed koud. Weet u waar ik woon?’

Judith wist waar Sir Peter woonde. Iedereen in Marlow wist dat. Maar het ergerde haar wel een beetje dat hij ervan uitging dat ze meteen maar alles uit haar handen zou laten vallen. Ze had al plannen voor die middag. Ze zou voor de open haard geroosterde broodjes eten, met bramenjam die ze op de zaterdagmarkt had gekocht. En misschien een of twee

neutjes zelfgemaakte sleedoornjenever nemen die ze voor speciale gelegenheden in het gootsteenkastje in de keuken bewaarde. Nu ze erover nadacht, waarom zou ze dat alles in hemelsnaam voor een feestje opgeven?

‘Dat is heel vriendelijk van u, maar vanwaar deze uitnodiging?’

‘Dat ligt heel eenvoudig. Ik vond de dag voorafgaand aan mijn bruiloft een mooie gelegenheid om een aantal belangrijke mensen uit Marlow te bedanken. U weet wel, de Rotary, de gemeenteraad, dat soort mensen. En zoals u in de afgelopen zomer de stad hebt geholpen, vond ik behoorlijk indrukwekkend.’

‘O, juist. Dus daar weet u van?’

‘Iedereen weet dat u de politie hebt geholpen om die afschuwelijke moorden op te lossen.’

‘Ik hoop niet dat u denkt dat er op uw feestje een moord wordt gepleegd,’ zei Judith grinnikend.

‘Wat?’ vroeg Sir Peter. ‘Natuurlijk niet. Waarom zegt u dat?’

Judiths belangstelling was gewekt. Ze merkte dat Sir Peter om de een of andere reden door haar opmerking van zijn stuk was gebracht.

‘Ik maakte maar een grapje,’ zei ze.

‘Nou, dat is dan wel een heel smakeloos grapje.’

‘Het is alleen smakeloos als er iemand wordt vermoord.’

‘Niemand hoeft hier voor zijn leven te vrezen. Ik begrijp echt niet waarom u suggereert dat dat zo zou zijn. Komt u nu wel of niet naar het feestje?’

Niemand hoeft hier voor zijn leven te vrezen? dacht Judith bij zichzelf. Wat raar om dat te zeggen. Waarom was Sir Peter opeens zo geagiteerd? Judith besloot dat ze haar warme broodjes en sleedoornjenever tot een andere dag zou moeten uitstellen.

‘Het lijkt me enig om naar uw feestje te komen,’ zei ze.

‘Fijn zo,’ zei Sir Peter kortaf. ‘Dan zie ik u vanmiddag.’

Zodra ze had opgehangen belde Judith Becks Starling.

‘Judith, wacht even,’ zei Becks toen ze opnam. ‘Colin, wil jij even in de roux roeren? Hoe gaat het met je?’ zei ze weer in de telefoon. ‘Ik kan niet lang kletsen, sorry, maar we gaan vanmiddag weg.’ Voordat Judith kon vertellen waarom ze belde, werd Becks al afgeleid door de reuring om haar heen. ‘Sam, waarom wil je nou een luciferdoosje, waarom zou je lucifers willen, wat ben je aan het doen? O god,’ zei ze weer in de telefoon. ‘Sorry hoor, maar Chloë belt en zit in de wacht. Ze is vannacht bij haar vriendje geweest. Ik moet opnemen. Er kan van alles gebeurd zijn.’

Becks hing op en Judith realiseerde zich dat ze geen woord had gezegd. Judith glimlachte bij zichzelf. Becks was getrouwd met de dominee van Marlow, een heel aardige man die Colin heette, met alle positieve en negatieve bijklanken die het woord ‘aardig’ oproept. Becks had er weliswaar haar levenswerk van gemaakt om de perfecte huisvrouw en moeder in de Home Counties te zijn, maar had zich vorig jaar toch in Judiths missie laten meetrekken toen er in Marlow een man met een pistool mensen begon te vermoorden. Sindsdien waren ze vriendinnen geworden, ook al maakte Becks zich nog steeds zorgen of Judith niet precies het soort vrije geest was waar haar moeder haar altijd voor had gewaarschuwd. Op haar beurt zag Judith dat Becks haar uiterste best deed om tegemoet te komen aan alles wat haar familie en omgeving nodig hadden, en ze wilde alleen maar dat haar vriendin een tiende van haar talenten gebruikte om aan haar eigen behoeften tegemoet te komen. Maar Judith wist dat Becks nooit zou veranderen. Dat was deels de reden waarom ze zo graag in haar gezelschap was.

Judith belde een ander nummer. Na enkele ogenblikken nam Suzie Harris op. ‘Nou, als we daar de beroemde Judith Potts niet hebben,’ zei Suzie, naar Judiths idee ietwat theatraal.

Suzie was een struise, gezellige vrouw van een jaar of vijftig en het derde lid van Judiths clubje.

‘Sorry dat ik je zo plotseling bel,’ zei Judith, ‘maar ik kreeg net een heel vreemd telefoontje.’

‘Je moet ons alles erover vertellen.’

‘Hoezo “ons”?’

‘Je bent live in de uitzending, luisteraar. Dus let op je woorden,’ voegde Suzie er met een veelbetekenend lachje aan toe. Judith verstijfde.

Nadat ze vorig jaar min of meer had gemerkt dat ze enige bekendheid genoot, had Suzie een plekje weten te bemachtigen bij een plaatselijke radiozender, Marlow FM, waar ze ’s ochtends een programma presenteerde. Suzie draaide plaatjes, besprak met luisteraars actuele brandende kwesties en greep elke kans aan om haar hondenuitlaat- en hondenop-paspraktijken aan de man te brengen, op zo’n manier dat ze ongeveer alle uitzendwetten overtrad. Maar Suzie was de mening toegedaan dat ze omdat ze alleenstaande moeder was – ook al waren haar dochters allang uitgevlogen – moest sappelen om de eindjes aan elkaar te knopen. Ze was niet van plan om een kans op gratis reclame aan haar neus voorbij te laten gaan.

‘Ben je dit aan het uitzenden?’ vroeg Judith.

‘Ik ben altijd blij als jij belt, Judith.’ Er sloop een licht bezitterige toon in Suzies woorden waardoor Judith het zwijgen ertoe deed. Judith vond dat Suzie zich veel te veel liet meeslepen door de roem die ze onlangs had verworven, maar daar zou ze het later wel over hebben.

‘Echt, Suzie, de stad is helemaal niet geïnteresseerd in mijn telefoontjes, hoe laat is je programma afgelopen?’

‘Om één uur geef ik het stokje over aan Karen Hird en haar *Lunchtime Boys*.’

‘Mooi zo. Heb je zin om daarna mee te gaan naar een feestje?’

2

Aan de oostkant van Marlow klotste de Theems om een klein eiland heen, met aan de ene kant een sluis en aan de andere kant een schuimende waterkering. Daarachter, waar het water rustig was, stonden een paar van de mooiste huizen van de stad.

Sir Peter Baileys huis, White Lodge, was misschien wel het chicst van allemaal. Het was een georgiaans landhuis van drie verdiepingen met crèmekleurig stucwerk, een tennisgrasveld aan één kant en aan de andere kant een witgeschilderde, glazen oranjerie met ernaast een siertuin in elizabethaanse stijl. Aan de rivieroever leken de gemaaide strepen van het gazon nog strakker, nog preciezer dan waar de burens ook maar aan konden tippen. Onderaan de tuin lag Sir Peters boot afgemeerd, een ranke, glanzend houten motorsloep die hij uit Venetië had laten komen.

Alles aan zijn domein ademde geld en Suzie wist niet waar ze haar aftandse hondenuitlaatbestelbus moest neerzetten toen zij en Judith daar aankwamen. Gelukkig verwees een tiener met een blozend gezicht en een geel hesje hen naar het veld naast de tuin, waar ze konden parkeren.

‘Allemachtig,’ zei Suzie toen ze uit haar bestelbusje stapte. ‘Stel je voor dat je parkeerregelaars voor je feestje moet inhuren?’

Het was zo’n frisse en zonnige januaridag, met schapenwolkjes in een helderblauwe lucht, en toen Judith en Suzie de tuin in liepen, zagen ze een stuk of honderd chic geklede mensen die bij een glanzende partytent stonden te babbelen en te lachen.

‘Volgens mij past mijn huis twee keer in die partytent,’ zei Suzie. ‘Weet je zeker dat ze het niet erg vinden dat ik er ook ben?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Ik ben niet bepaald gekleed voor een feestje.’

Suzie was een boom van een vrouw, met blozende wangen en een daverende stem. Ze droeg een felrood donsasje over een verschoten zeegroen T-shirt, een oude spijkerbroek, waarvan de zomen onder de modderkorsten zaten, en een paar oude wandelschoenen.

‘Ik vind dat je er prima uitziet,’ zei Judith.

‘Oké, dan geef ik jou de schuld als iemand er iets van zegt. Nou, waar zijn de hapjes?’

Suzie had het nog niet gezegd of een jonge ober kwam met een dienblad met champagne naar hen toe. Judith en zij namen ieder een glas, hoewel Suzie nog een tweede nam.

‘Voor mijn vriendin,’ zei ze tegen de ober, en ze wees naar een denkbeeldige vriendin een eindje verderop.

‘Hoe leuk is dit?’ zei Judith, terwijl ze van haar champagne nipte en het tafereel in zich opnam.

‘Enig,’ zei Suzie, die het eerste van de twee glazen leegdronk. ‘Hemel, die bubbels komen je neus uit. Ik weet niet waarom mensen dit spul drinken. Nou, waar is die Sir Peter die je heeft uitgenodigd?’

‘Ik zie hem nergens. Maar je weet het als je hem ziet. Hij ziet eruit als een generaal-majoor, een en al snor en bulderstem.’

‘Judith?’ zei een opgetogen stem, en daarna een beetje voorzichtiger: ‘Suzie?’

Becks Starling schoof naar hen toe en Judith vond dat ze de hele dag niets mooiers had gezien. Becks zag er altijd al beeldschoon uit – met perfect blond haar en gemanicuurde nagels – maar vandaag straalde Judiths vriendin beslist van gezondheid. Ze droeg een elegant crèmekleurig halterjurkje met daarop een donkerblauwe kasjmieren bolero. En Judiths blik werd onmiddellijk getrokken naar een fonkelnieuwe saffieren ring aan haar hand. Zo te zien een dure, als hij echt was, tenminste. ‘Je ziet er prachtig uit,’ zei ze.

‘Vind je?’ zei Becks blozend. ‘Echt?’

‘Je ziet er altijd al mooi uit, maar vandaag ben je beeldschoon.’

Becks voelde zich onmiddellijk ongemakkelijk en deed wat ze altijd deed als ze een complimentje kreeg: ze ging zich verontschuldigen. ‘Sorry van ons telefoontje van daarstraks,’ zei ze. ‘Ik werd zo afgeleid door de kinderen die rondrenden en doordat Colin in de weg liep. En ik moest me klaarmaken voor het feestje. Waarom belde je me eigenlijk?’

‘Om je hiervoor uit te nodigen,’ zei Judith. ‘Dus dat is helemaal goed gekomen. Je bent er al.’

‘Ik ben met Colin meegekomen. Hij trouwt het bruidspaar morgen. Hij is daar,’ zei Becks, en ze wees naar haar man, die bij de partytent stond. Zoals gebruikelijk droeg Colin een donker pak met witte boord, maar het was niet gebruikelijk dat hij stond te babbelen met een vrouw in een nauwsluitend, helemaal van gouden lovertjes gemaakt jurkje. Elke ronding van haar lichaam glinsterde in het heldere zonlicht.

Ze hoorden allemaal dat Colin moest lachen, en zelfs van een afstandje bespeurden de drie vriendinnen dat er iets wanhopigs, bijna kruiperigs in lag.

Becks fronste haar wenkbrauwen.

‘Oei,’ zei Suzie. ‘Tempuragarnalen op drie uur.’

Onderweg naar het feestje had Suzie aan Judith uitgelegd dat als je tijdens een feestje genoeg hapjes wilde verorberen, je op zijn minst met z’n tweeën te werk moest gaan. Een van de twee hield de blik op het feestje gericht – een taak voor Judith, vond ze – terwijl de ander bijna tegen de rug van de ene aan ging staan om in de gaten te houden wanneer de kelners uit de keuken tevoorschijn kwamen. Voor Sir Peters feestje had de catering een kleinere partytent tot zijn beschikking, met een keuken en een ruimte om de schalen op te maken, dus hield Suzie sinds hun aankomst die kant nauwlettend in de gaten.

Terwijl de ober onderweg was naar de grote partytent,

plukte Suzie twee grote gefrituurde garnalen van zijn schaal.

‘Dank je wel!’ riep ze hem nog na, terwijl hij verder liep.

‘Ik wist niet dat jullie de Baileys kenden,’ zei Becks tegen haar vriendinnen.

‘Dat doe ik ook niet,’ zei Suzie, terwijl ze met een hete gepaneerde garnaal in haar mond goochelde.

‘En ik ook niet,’ zei Judith, en ze vertelde dat ze daar alleen maar was vanwege een merkwaardig telefoongesprek dat ze die ochtend met Sir Peter had gehad.

‘Je denkt toch zeker niet dat er iemand vermoord gaat worden?’ vroeg Becks ontsteld.

‘Natuurlijk niet. Maar hij zat boven op de kast toen ik over moord begon. Er gaat iets gebeuren, let op mijn woorden. Trouwens, hebben jullie Sir Peter ergens gezien?’

‘Dat is eigenlijk wel gek,’ zei Becks. ‘Nu je het zegt, ik heb hem sinds ik hier ben nog niet gezien.’

‘Stel dat iemand hem heeft vermoord!’ zei Suzie, opgewonden een paar beslagspetters rondsproeiend omdat ze even daarvoor had besloten om haar tweede garnaal te verorberen. ‘O, sorry!’ voegde ze eraan toe, wat niet handig was, want daarmee sproeide ze nog meer garnalenspetters rond, die nu op Becks’ crèmekleurige jurk terechtwamen.

‘Suzie!’ zei Becks, en ze deinsde vol afgrijzen terug.

‘Sorry!’ zei Suzie, die met haar hand over Becks’ jurk veegde waardoor ze de vlek alleen maar nog verder uitsmeerde. ‘O god, ik heb het nog erger gemaakt!’ zei ze.

‘Hou op, alsjeblieft!’ riep Becks uit, terwijl ze haar vriendin gefrustreerd aankeek. ‘Die jurk was hartstikke duur.’

‘O wat erg, die gefrituurde garnalen zijn een beetje vettig. Je moet daar even naar laten kijken,’ zei Suzie erbij, terwijl ze naar de vetvlek op de jurk wees alsof ze verstandig advies gaf.

Op dat moment hoorde iedereen een motor brullen, en een gehavende Triumph sportwagen met een zwart canvas dak en dikke rookwolken uitbrakend draaide de oprit op. Hij parkeerde naast het huis, een man in een geelbruine ka-

kibroek en een paars bloemetjesshirt met tweedjasje stapte uit en woelde met zijn handen door zijn lange donkere haar.

Zelfs van een afstand kon je zien dat hij heel knap was.

‘Hallo, wie hebben we daar,’ zei Suzie. ‘Wat een spetter. Wie zou hij zijn, denken jullie?’

Eerder verschenen van Robert Thorogood:

De Marlow Moordclub

Eerste druk juli 2026

Dit is het tweede deel in de serie ‘De Marlow Moordclub-mysteriees’.

Oorspronkelijke titel *Death Comes to Marlow*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd
2023

Copyright © Robert Thorogood 2023

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie Harper Collins

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7458 2

ISBN e-book 978 90 261 7459 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7460 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.